

Som allerede nævnt, hindrer fri Notering ikke, at man iøvrigt træffer forskellige indsnævrende Bestemmelser angaaende Handelen med fremmed Valuta, naar blot selve Prisen, og dermed Noteringen, lades fri. Ministeriets Forespørgsel forstaar jeg da saaledes: hvor mange af de nugældende indsnævrende Bestemmelser angaaende Valutahandelen vil kunne vedblive at bestaa, naar Noteringen gives fri.

Efter mit Skøn maa altsaa Hjemtrækningspligten bortfalde, men en fri Notering vil ikke hindre, at man lader Hjemtrækningspligten afløse af en Anmeldelsespligt, om man under de nuværende valutaknappe Forhold og under Hensyn til Ordningen iøvrigt maatte finde det ønskeligt. Ligeledes vil man kunne bestemme, at Eksportørerne — om de vil sælge — skal sælge til Banker eller som nu en nærmere fastsat Kreds af disse (de til Valutahandel autoriserede). Paa den anden Side maa Bankerne da kun sælge til saadanne, som er forsynet med Valutaattest. Med Bibeholdelse af disse eller lignende indsnævrende Bestemmelser for Handelen med fremmed Valuta, vil man ganske vist ikke faa fri og ubunden Handel, idet Handelen kun kan ske gennem en mindre Kreds af Mellemlhandlere, men man vil faa en fri Valuta-Notering, naar blot Kresen af Sælgere, Mellemlhandlere og Købere er saa stor, at en indbyrdes Konkurrence om Køb og Salg kommer i Stand. Mellemlhandelens Stilling maa derfor ændres, naar fri Notering skal gennemføres; under de nuværende Forhold er Handelen monopoliseret, idet Afleveringen af den fremmede Valuta fra Eksportens Side skal ske til Nationalbanken eller de af den autoriserede Banker; disse sidste raader altsaa i Virkeligheden over Valutaen paa Nationalbankens Vegne, har at sælge den til noteret Kurs etc., medens man under fri Valuta-Notering maa tillade Mellemlhandelen (de autoriserede Banker) at handle for egen Regning. Selvom Kresen af de autoriserede Mellemlhandlere vedblivende begrænses paa samme Maade som hidtil, vil dette ikke i en valutaknap Tid udelukke en effektiv Konkurrence dem imellem; det maa nærmest blive Ønsket om at føre et vist Tilsyn med, hvor den fremmede Valuta havner, som kommer til at bestemme, om man finder det praktisk at bibeholde den nuværende Ordning eller udvide Kresen til samtlige Banker.

Naar man saaledes paa forskellige Punkter løsner de Baand, som i Øjeblikket omslutter Valuta-Handelen for at opnaa en fri Notering, er det naturligt at spørge, om man da ikke lige saa vel kunde indføre fuldstændig fri Valuta-Handel. Spørgsmaalets Besvarelse maa afhænge af, hvorvidt man mener, at de udenlandske Tilgodehavender, der fremkommer gennem Eksporten, bedst udnyttes af Samfundet paa den ene eller den anden Maade; i saa Henseende maa i sidste Instans et Skøn blive afgørende, men det forekommer mig naturligt i Fortsættelse af den nuværende stærkt bundne Form for Valuta-Handelen og under Hensyn til, at Mangelen paa Valuta synes lige stor, at vælge en saadan ændret Form for denne Handel, at Kresen, der kan gøre Forretninger i Valuta, ikke gøres større end nødvendigt for at faa den fri Notering, ligesom det falder naturligt vedblivende at følge den Valuta, der fremkommer, indtil den naar frem til dem, som har Betalinger at gøre i Udlandet.

Spørger man nu, hvad Virkningen af en fri Valuta-Notering vil blive paa Kurserne, maa man sondre mellem Forholdene umiddelbart efter Overgangen og Tilstanden siden hen. Da Nationalbanken ikke besidder en Valuta-Beholdning af større Betydning, og da Valuta-Attester synes udstedt ret rundhaandet, maa man være forberedt paa, at Kurserne paa udenlandsk Valuta vil kunne springe i Vejret, indtil Virkningerne af den nye Politik, som maa anlægges under de ændrede Forhold, faar Tid til at vise sig.

Idet jeg gaar ud fra, at man vedblivende fastholder Reguleringen af Importen ved Hjælp af Valuta-Attester, maa den nye Politik tage Sigte paa at begrænse Udstedelsen